

Peer F. Bundgård

Fodbold er et kedeligt spil

Fodbold er et kedeligt spil. Så kedeligt, at jeg i mit hjem ikke vil have andet end statens licensbetalte tv-stationer. Ellers ville langt hovedparten af min tid gå med at se kampe som Døllefjeldmusse-Stubbekøbing, Isle of Man-Jersey og Neuschwanstein FC-Bayer Leberkäse. De foregår altid på lermarker, i tæt tåge og ender uvægerligt 0-0. Heldigvis findes internet, så jeg kan holde mig ajour.

Fodbold er et kedeligt spil. Spørger man en *aficionado*, hvor mange fantastiske kampe han i sit liv har set, antager hans tilværelse en prægtigere form. ”10,” siger han, som var det et transfinit tal, et vellykket babelstårn, et forskud på Edens Have. Spørger man ham, hvad forholdet mellem fantastiske og sete kampe er, tilkalder han en advokat.

Fodbold er et kedeligt spil. Så kedeligt, at de bedste kampe, vi har set, er de, vi ikke har set. Jeg glemmer for eksempel aldrig England-Ungarn, 1953 (6-3 til Ungarn) og endnu mindre Tyskland-Ungarn, 1954, VM-finale (3-2 til Tyskland, som af en eller anden grund ikke havde forstået, at de havde tabt krigen). Det er umuligt for mig at glemme Parken 1965 og Ole Madsens hælspark mod svenskerne, der med godt tre hundrede års forsinkelse indså, at de aldrig skulle være gået over isen. Jeg kan ikke udviske mindet om Sophus Krølben i 1908, Carl Aage Præst, John ”Lange” Hansen, Johannes Pløger og Axel Pilmark ved OL i 1948 (i dag hedder fodboldspillere bare Jensen). Hvor er den delete-tast, der kan skaffe mig af med OL i Rom 1960 – åh, Harald, pigernes Harald!; Beckenbauers brækkede kraveben i semifinalen mod Italien, 1970; dengang Pele scorede sit 1000. mål, og da Cruyff i Barcelona blev udvist, og politiet måtte tvinge ham til at forlade banen?

Fodbold er et kedeligt spil. Vi er mange, der i for mange år har modtaget vor hostie den forkerte dag — lørdag – af den forkerte præst – Tommy Troelsen. Til gengæld skrev jeg jævnligt selv samme dag min elskedes stile for at få tiden til at gå, når der ikke var halvlæg.

Fodbold er så kedeligt, fordi når mennesker keder sig på gaden, kan de ikke lade være med at give et adspredt spark til en sten, der ellers ikke har gjort dem noget. Fodbold er så kedeligt, for når jeg selv kedede mig om sommeren, gik jeg hen til en

mur og stod der og spillede et helt verdensmesterskab fra ende til anden, og mit kolde venstreben var mit yndlingshold og mit højre alle de andre. Af uvisse grunde tabte jeg aldrig.

Fodbold er ikke blot kedeligt, det er heller ikke værd at tale om. ”Målmandens ensomhed, når der er straffespark” ... gaaaab. Camus var målmand i sin algeriske ungdom, jo ja tja bombom. Sartre har med syntaks fransk skrevet derom, nuvel. Und Heidegger hat gekickt, wohl wohl. Men er klatten i kassen eller ej? Der *er* teoretiske aspekter ved fodbold, bevares. Det kaldes taktik: Kun to personer på et fodboldhold har forstand på det: 1) Træneren, men han er ikke på banen, hvilket forklarer de afrevne hårtotter, cigaretter, slagtilfælde, cigaretsubstitutter, amuletter, anløbne elskerinder og bibeltunge notesbøger, han omgiver sit liv med – især notesbøgerne har længe fascineret mig; de må indeholde den komplette opgørelse over menneskehedens forliste planer, en udtømmende oplistning af tænkelige og utænkelige skældsord, spredte digte skrevet kort før halvleg og prydede af den dybeste fortvivlelses patos, et betragteligt udbud af indkøbssedler (for selv trænere skal have noget at få tiden til at gå med, mens de andre spiller 0-0) samt et utal af de smukkeste diagrammer, der med pile og cirkler bøjer afmægtighedens ”hvis de gør X, så gør vi bare Y” i former, som kun Kandinsky kan gøre rangen stridig. 2) Og en defensiv midtbanespiller, hvis tilværelse fra den første dag i skolegården er gået med at sparke modstandere ned, betragte dommeren med kvienes syndsforladte øjne, udskælde medspillerne med gloser, som selv Satan rødmende ville forsage, og drømme og drømme og drømme om den dag, hvor også han vil få sig en notesbog.

Fodbold er et kedeligt spil, som kunne få en milliard mænd til med rette at opløse deres ægteskab, hvis fruene skulle finde på at ... Og som har fået en anden milliard kvinder til at indse, at det er bedre at leve i en kuffert end at være off-side i stuen.

Der er kun én ting særskilt ved fodbold i forhold til andre holdspil, og det er endda noget den deler med stavspil. Det er tæmningen. En fod kan ikke gribe en bold, den må altså tæmme den. Det er en god metafor, som dansk vist ikke deler med så mange andre sprog. Dyret skal ned, men det skal ikke dø. Det skal bare gøre, som far siger. Ungdomstrænere i alle lande, forener Eder, og lyt: Tæmningen er fodboldens ét og alt. Alt det med løbemønstre, stempeltaktik og finten er meget godt, men for at lave en finte skal man have bolden, og for at have den skal man have tæmnet den.

Derfor burde alle baneanlæg, selv de skønneste, udstyres med en betonmur, og alle børn, selv de sødeste, tvinges til at stå at spille op ad den en time eller to om dagen. Hvem ved i øvrigt, hvilke tanker de kan drømme, mens deres fod lærer at gribe bolden.

Fodbold er et kedeligt spil, men når jeg bliver gammel og lægger mig ned for at dø, vil jeg kunne sige til mig selv ”om ikke andet har du set Zinedine Zidane spille”. Jeg ved ikke, hvor meget det tæller hos Sankt Peter, men det må trøste midt i al den lidelse. Zidane er tæmningens tempel. Længe før han modtager bolden, har han tæmnet den, længe før han har tæmnet den, har han indledt sin finte, sin aflevering, længe før alt det her, er modspilleren ude på fjerde pløjemark og bolden allerede dér, hvor den skulle være. Og når man så ser ham tæmme den, ved man, at alt er, som det skal være. Jeg vil også gerne dø med Laudrup i tankerne. Jeg ved ikke, hvorfor Laudrup var god. Han havde kun én finte, hvis det overhovedet var en: Det var at løbe ligeud. Uvist hvorfor, troede modstanderne altid, at han ville løbe til venstre.

Fodbold er et kedeligt spil, og så er det meningsløst uretfærdigt. Listen over dette spils svig, bedrag, mened og undsigelser er lang som Helvede er hedt. Vend blikket mod himmelen en skyfri vinternat, lige så mange stjerner du ser dér, lige så mange uretfærdigt besejrede hold befolker dette spils mjødløse Valhalla. I VM-semifinalen 1982 mellem Frankrig og Vesttyskland forsøgte målmanden Schumacher at begå overlagt manddrab på Battiston kort før tid, ikke så meget for at forhindre ham i at score, bolden var uafvendeligt på vej mod mål, mere for princippets skyld: Schumacher mente ikke, at Battiston i den døende kamps sidste minutter fortjente at opleve sejrsmålet i levende live. Bolden trillede langsomt en centimeter ved siden af venstre stolpe, mens holdkammeraterne allerede var i gang med at fiske Battistons tandsæt op af halsen på ham; Schumacher stod og jonglerede med bolden. Da manddrabet kun delvis lykkedes, så dommeren sig nødsaget til at give den tyske målmand et gult kort. Han kvitterede så med at redde franskmændenes sidste forsøg i straffesparkskonkurrencen, efter den forlængede spilletid, hvor Frankrig ellers havde ført 3-1. I en VM-kvartfinale, 8 år senere, havde Argentina én chance i kampen mod Brasilien. En lille fed kokainoman fik bolden på det forkerte tidspunkt og det forkerte sted og gav den videre til en anden kokainoman, som for afvekslingens skyld var lang og lyshåret. Denne scorede. I finalen tabte Argentina lykkeligvis på et ikke-eksisterende straffespark, som dommeren med aktier i Mercedes Benz og Krug

tilkendte Tyskland. I Ungarn siger børn den dag i dag ”aldrig mere 1954”, i Holland ønsker man stadig indædt at se det olympiske stadion i München synke endegyldigt i grus.

VM i 1990 er i øvrigt mit foretrukne. Og jeg holdt selvfølgelig med tyskerne i 1982.

Fodbold er en hån mod ethvert ærligt menneskes oprigtige tro på, at evner kalder på belønning. Fodbold er det eneste spil, hvor man kan vinde heldigt, og hvor man gør det med så ondsindet konsekvens. Bag sine dækkede øjne græder Justitia hver eneste dag de skæreste og bitreste tårer. Hun ved, at fodboldens lodder kan ting, som hendes vægt intet ved af. Kan man forestille sig nogen sige, at GOG *heldigt* besejrede Kolding 21-20? Sisu-Stevnsgade 93-92? I fodbold derimod taber man efter fortjeneste og vinder efter behov.

Fodbold er et kedeligt spil. I sig bærer det forbrydelsens forslagne segl. Fodboldspillere skal altid tilbage til åstedet. Dvs. hjem efter mange års lejemaal i fremmedlegionen. Derfor har vi en hel sæson set Preben Elkjær Larsen stå en fløj i Vejle med kridhvide bukser uden huller, og Henning Jensen ikke forhindre AGF – mit hold, mit eneste hold, min fars hold – i at tabe mesterskabet i den sidste kamp mod B 93, 1982 (2-2; vi førte sgu): Henning Jensen spillede 53 kampe for AGF og scorede 17 mål. Samme år rykkede B 1901 af alle ned i 2. division.

Tak til Svend Østergaard og Frederik Stjernfelt for et par gode indlæg samt en redning på stregen.

